

[Behnke]

Det er en kendsgerning, at den offentlige sektors omfang er en hindring for, at vi kan få løst Danmarks økonomiske problemer, fordi den hviler tungere på erhvervsvirksomhederne her i landet end i de lande, vi konkurrerer med. For hver 100 beskæftigede i fremstillingsvirksomhederne har vi 151 offentligt ansatte. Det er 3 gange så mange som i Vesttyskland, dobbelt så mange som i Frankrig og Belgien og flere end i noget andet vestligt land. Den store offentlige sektor er derfor en byrde for erhvervslivet og en belastning for konkurrenceevnen. Vi har den mindste fremstillingssektor og den næststørste offentlige sektor i den vestlige verden, det er vores strukturproblem. Danmark har også noget nær det højeste niveau for offentlige udgifter. I 1988 tegnede de sig for 60 pct. af bruttonationalproduktet, det svarer i gennemsnit til 80.000 kr. pr. indbygger eller omkring $\frac{1}{4}$ mio. kr. pr. familie.

Hvor er det så, der skal skæres ned, så vi kan komme i gang med at nedsætte skatterne? Der kan skæres ned i det offentlige forbrug, som udgør knap halvdelen af de samlede offentlige udgifter. Siden statsminister Poul Schlüter kom til, er det offentlige forbrug vokset med 5 pct. regnet i faste priser. Hvis blot 1982-niveauet var fastholdt, kunne det samlede skattetryk i dag have været $2\frac{1}{2}$ pct. lavere, eller vi kunne have haft råd til at sænke alle trækprocenter med 6 procentpoints. Der kan skæres ned i personaleforbruget, som udgør de tre fjerdedele af det offentlige forbrug. Siden den årlige budgetredøgørelse i 1980 første gang talte om nulvækst, er der blevet 100.000 flere offentligt ansatte. Hvem vil hævde, at Danmark velfærdsmæssigt dengang var et håbløst tilbagestående land?

Dette kunne have været en ordførertale fra Fremskridtspartiet her i dag, men det var det ikke. Det var et citat fra en annonce indrykket af Industrirådet under overskriften »Den offentlige sektor skal bombes tilbage til Ankers dage«. Det er altså den holdning, der er i Industrirådet, altså ikke specielt en fremskridtspartimenting, men den holdning, erhvervsorganisationerne har. Samme erhvervsorganisation udgav i september 1988 en bog med titlen »De offentlige udgifter, skatterne og industrien«, og i den kan man læse på side 14, at den offentlige sektors andel af den samlede beskæftigelse fra 1968 til 1986 er steget med 15 procent. Det opfatter man ærlig talt som et meget stort problem

ude omkring i erhvervsvirksomhederne og erhvervsorganisationerne – så stort et problem, at formanden for Det Danske Handelskammer, hr. Klavs Olsen, den 16. august 1988 lagde navn til en helsidesartikel i dagbladet B.T. under overskriften »300.000 skal fyres i den offentlige sektor«, hvor han klart og utvetydigt gjorde opmærksom på, at hvis den offentlige sektor ikke bliver gjort mindre, magter dansk erhvervsliv ikke længere at føde på den. Et af regeringspartiernes egne hovedbestyrelsesmedlemmer, hr. Kristian Mogensen, skrev den 6. september 1988 ligeledes en helsidesartikel i B.T., hvor han gør opmærksom på, at den offentlige sektor skal ned på maksimalt 500.000 mand.

Men hvorfor er det gået så gruelig galt? Hvorfor er det tilsyneladende kun blandt flertalspolitikkerne her bag Christiansborgs tykke mure, at man ikke er opmærksom på, at den er rivende gal? Jeg har kigget på nuværende undervisnings- og forskningsminister Bertel Haarders bog »Midt i en klynketid«, og dér skriver han på side 88:

»Nogle undrer sig måske over, hvorfor de mest rabiate organisationer netop skal findes hos de offentligt ansatte, BUPL, bibliotekarerne, unge pædagoger og dele af sundhedssektorens personalegrupper. Men det er ikke spor mærkeligt. Det skyldes selvfølgelig, at der netop i den offentlige sektor slet ikke er nogen grænse for, hvilke krav der kan stilles. Her kan egoismen ikklæde sig et spraglet skørt af forloren humanisme og medmenneskelighed, fagidioti og perfektionisme samt evindelige falske sociale argumenter, der konsekvent ser bort fra, hvem der skal betale, og hvilke sociale virkninger det får.«

Han fortsætter videre på side 95 i samme bog, hvor han opregner 2 såkaldte klynkelove. Den første lyder som følger:

»Jo større forbedringer der gives på et område, jo mere hysteriske bliver klagerne over nedskæringer og pressionen for at få endnu mere.«

Den anden lyder:

»Problemerkens omtale har intet at gøre med deres omfang, men alene med den tid og de ressourcer, der er til rådighed til at tale om dem og agitere for deres løsning.«

Og det har den nuværende undervisnings- og forskningsminister fuldstændig ret i. Der sidder politikere på alle niveauer i vort samfund, som fuldstændig er underlagt pressionen fra